

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2519/2023
03.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају Тања Тоша Димић и Саша Димић, адвокати из ..., против туженог Друштва за трговину, производњу и услуге „Скроз“ ДОО Велика Река, чији је пуномоћник Маја Ружић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4046/22 од 14.02.2023. године, у седници одржаној 03.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4046/22 од 14.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 75/20 од 07.07.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено, као незаконито, решење о отказу уговора о раду од 05.02.2018. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду због самовољног напуштања радног места, па је наложено туженом да тужиоца врати на посао. Ставом другим изреке, одбачена је тужба (погрешно тужбени захтев) у делу којим је тражио да тужени распореди тужиоца на послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми и радној способности. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 267.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, док је захтев тужиоца преко досуђеног па до траженог износа од 283.500,00 динара одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог да се тужилац обавезе да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 297.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4046/22 од 14.02.2023. године, одбијена је жалба туженог а првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу (став 1. и усвајајући део става 3. изреке) и у делу којим је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка (став 4. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу уговора о раду број ../16 од 01.10.2016. године, засновао радни однос код туженог на неодређено време. Решењем туженог број ../2018 тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.10.2016. године, због непоседовања потребних знања и способности, с тим што је тужиоцу радни однос престао решењем, које је насловљено као решење о раскиду уговора о раду ради самовољног напуштања радног места, без деловодног броја, а којим је утврђено да је тужиоцу, радни однос престао по два основа, због повреде радне дисциплине учињене самовољним напуштањем радног места 05.02.2018. године и због тога што је сматрао да му је тужилац отказао уговор о раду.

На основу тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су, позивајући се на одредбе Закона о раду, делимично усвојили тужбени захтев закључујући да је предметно решење незаконито, јер тужилац није отказао послодавцу уговор о раду, у складу с одредбом члана 178. став 2. Закона о раду, односно то није учинио у писаном облику. Поред тога, тужиоцу није достављено упозорење за постојање разлога о отказу уговора о раду, због чега је тужени поступио супротно члану 180. став 1. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, супротно наводима ревизије туженог, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је потврдио првостепену у делу којим је усвојен захтев тужиоца, поништена одлука туженог од 05.02.2018. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Чланом 179. став 3 тачка 2) Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...113/17), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 180. став 1. истог закона, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Чланом 193. став 1. истог закона, прописано је да се запосленом у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку, осим у случају из члана 172. овог закона.

Тужени пре него што је обавестио тужиоца да му отказује уговор о раду није тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, а што је била законска обавеза туженог и што је било од утицаја на могућност тужиоца да, на делотворан начин, изнесе своју одбрану. Наиме, упозорење послодавца, као нужан

услов за отказ уговора о раду из разлога прописаних чланом 179. став 3. тачка 2) Закона о раду, а у складу са чланом 7. ратификоване Конвенције МОР број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца (Закон о ратификацији објављен у Службеном листу СФРЈ број 4/84), има карактер акта којим се запослени позива на изјашњење, што није формалност у поступку отказивања уговора о раду, већ се упозорењем запосленом ставља до знања да постоје околности које, према схватању послодавца, образују отказни разлог. Сврха и циљ упозорења је да се запосленом омогући да изнесе одбрану и да се изјасни о радњама за које послодавац сматра да представљају разлоге за отказ уговора о раду и због тога се запосленом даје разуман рок како би изјашњење и одбрану могао да изнесе. С обзиром да тужени претходно није упозорио тужиоца писаним путем на постојање разлога за отказ уговора о раду, на који начин је тужени повредио право на одбрану тужиоца прописану чланом 180. Закона о раду и чланом 7. ратификоване Конвенције МОР број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца, и како оспорена одлука туженог од 05.02.2018. године није сачињена у форми прописаној чланом 193. став 1. Закона о раду и не садржи чињенице и доказе на основу којих је утврђено да је тужилац учинио радњу која му је стављена на терет, то је правилан закључак нижестепених судова да је оспорена одлука о отказу уговора о раду незаконита. При томе, нижестепени судови су правилно ценили, да иако је уговорено да у случају тешке грешке уговор може бити раскинут од стране послодавца без најаве, да се та одредба уговора у овом случају не може применити, јер је супротна одредбама Закона о раду, којим је прописан поступак отказа уговора о раду од стране послодавца, сходно напред наведеном.

Са напред наведених разлога неосновани су наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права.

Са напред наведених разлога одлучено је као у изреци, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић